

L'AUDIÒFON SIDERAL

Un relat de: [M.Victòria Lovaina Ruiz](#)

L'avi Marcel era sord com una tàpia. Però un dia va arribar a casa amb un aparell de metall en forma de cargol i amb una antena tan prima i llarga com la cua d'un ratolí i va dir:

-M'he cansat de ser sord!

I mentre ho deia, es va col·locar l'aparell a l'orella i va dir que ara ho sentiria tot amb el seu nou audiòfon sideral que li havia fet el seu amic inventor. Quan vaig veure el meu avi amb allò a l'orella li vaig preguntar que si no desplejava l'antena.

-No -em va dir, tot recordant-me que ja no cridés tant-, el meu amic diu que no ho faci perquè canviaria l'audiofreqüència dels sons terrestres.

-Deixa-me'l, avi!

Però l'avi em va dir que no, que si treia bones notes a l'avaluació, me'l deixaria. I així va ser. Vaig treure bones notes i me'l va deixar. Em va dir molt seriós:

-Com a premi vull que passis un dia amb l'audiòfon sideral.

Llavors, amb l'aparell a les mans, vaig sortir corrents per anar a ensenyar-li a la meva amiga xinesa Li Yu, volia impressionar-la.

Quan ella el va veure em va dir que era estrany i que no s'assemblava al de la seva àvia, que es veu que tampoc no hi sentia. I llavors me'l vaig posar per demostrar-li com funcionava, però jo li vaig treure l'antena perquè em semblava més autènticament sideral i en aquell precís moment, com per art de màgia, se'm van ficar en el cervell unes interferències que semblaven cent granotes empipades:

"craj crej craj croj crej croj"

I al poc aquelles interferències es van transformar en unes veus que semblaven venir de molt lluny:

-Mare, quan tornarem al bosc?

-Un dia, fill meu, tingues paciència.

I llavors, espantat, em vaig treure l'audiòfon i li vaig explicar a la meva amiga i ella em va dir que feia comèdia, que això era impossible. Li vaig jurar que no era comèdia i li vaig deixar l'aparell. Ella se'l va posar i llavors també va sentir les interferències i després va cridar espantada:

-Ei, semblen plors!

I aleshores em vaig tornar a posar l'audiòfon. Era cert, algú estava molt atemorit.

-Hem d'ajudar-los, Li Yu!

-A qui hem d'ajudar?

-No ho sabem, però ho hem d'investigar! -Vaig dir-li.

I llavors vam sortir a l'escala i des d'allà els crits se sentien més clars. I jo li explicava a la Li Yu tot allò que sentia, aquella veueta que semblava d'un nen petit, aquells crits histèrics:

-Mare, jo m'ofego!

-Traieu-nos d'aquí, socors!!!

-Socors!!!

-Ens morim!!!

-Que algú ens ajudi!!!

I llavors em va agafar tanta por que la pell se'm va posar de gallina, li vaig donar la mà a la meva amiga i tots dos vam caminar escales amunt, ràpids, acostant-nos fins aquella mena de cridòria que espantava.

Quan vam arribar al terrat, els crits ja eren molt a prop nostre, però encara no sabíem d'on venien i llavors la Li Yu es va posar l'audiòfon i em va dir:

-Em sembla que això ve del recambró dels dipòsits d'aigua.

I em vaig tornar a posar l'aparell i efectivament, quan ens vam acostar a la porta del recambró els crits feien angúnia. I llavors vam començar a picar la porta i a bellugar-la i jo m'imaginava un munt de nens petits allà tancats que cridaven de por, només de pensar-ho ens venia molta més força i més ràbia fins que vam acabar per obrir la porta.

-Són lloros!!! -Vam dir tots dos alhora.

Allà dins hi havia quatre gàbies plenes de lloros de colors molt vius que cridaven i aletejaven esgarriats. I llavors van començar a cridar encara més:

-Obriu-nos!!! Ens han segrestat!!!

Li vaig dir a la Li Yu que es tractava d'un segrest de lloros i que volien que els obrissin. Però em va dir que no ho fes perquè encara prendrien més mal. I llavors ella va marxar corrents tot dient que anava a trucar a la policia. Però mentre ella se'n va anar, jo vaig obrir les gàbies fastigoses perquè tots aquells lloros no paraven de cridar morts de por i vaig pensar que es podien ofegar de tan atapeïts com estaven. Quan els lloros van veure la porta oberta van sortir de cop:

"Plaf!!!"

Va ser com l'explosió d'una ampolla de cava. Van sortir amb tanta força que se'm van enfilar per tot el cos, des

dels peus fins al cap, fins i tot un lloro petit se'm va posar al nas. I llavors vaig començar a sentir unes pessigolles irresistibles que em feien petar-me de riure i sentia que tots els lloros alhora deien:

-Gràciesgràciesgràciesgràciesgràciesgràciesgràciesgràcies...!!!

I jo em tornava boig perquè eren a sobre meu i cridaven moltíssim. Quan la Li Yu va tornar, només em va reconèixer per l'antena de l'audiòfon i va començar a riure tant que els seus ulls semblaven dues ratlletes pintades i llavors em va agradar més que mai.

Al poc es va presentar una patrulla dels Mossos d'Esquadra i una altra d'un centre de recuperació de fauna exòtica, la Li Yu és una crac al telèfon! Amb molta cura, van ficar tots els ocells en gàbies espaioses i netes, i amb aigua. Ens van dir que els tornarien al seu hàbitat natural quan esbrinessin quin era aquest lloc.

-Un moment!!! -vaig dir- Ells m'han explicat que són del Brasil.

-Va, noi -va dir un policia-, aquests ocells no saben parlar.

-L'audiòfon sideral és infal·lible! -vaig afirmar una mica empipat- Entén l'idioma de les aus.

-I d'on has tret aquest trasto, xaval?

-És del meu avi! -Vaig dir orgullós.

I van marxar mirant-me com si jo fos un bitxo estrany.

L'endemà, la notícia va sortir als diaris, però no van dir res de l'audiòfon del meu avi. Només van dir que uns nens de nou anys, mentre jugaven, havien descobert una xarxa il·legal de tràfic d'aus exòtiques i la policia havia pogut capturar els delinqüents. Res més.